ΚΙ19| ΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΝΟΥΣ ΠΟΥ ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΘΑ ΣΥΝΤΟΝΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΕΝΑΩΣ ΔΙΑΧΕΟΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΗΓΗΣ

2024 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2024/κι19-ασ-ειναι-ευλογημενοσ-ο-νουσ-που-με-τ/

Δάσκαλε Ιωάννη, εξελισσόμενε και Τελειοποιούμενε άνθρωπε - μαθητή, διένυσες στην πορεία της μαθητείας σου τα στάδια της αποφλοίωσης του «Είναι» σου από τις ατέλειες, τους διαχωρισμούς και την ημιμάθεια. Σήμερα βρίσκεσαι σε ένα οριακό σημείο, σε έναν σταθμό. Γυρνώντας το νου σου, γρήγορα αντιλαμβάνεσαι τον αγώνα που πρέπει να κάνεις, ώστε κάθε τμήμα του Εαυτού σου της μορφής, **σταδιακά μετατοπιζόμενο, να ενωθεί στην Ουσία της ΄Υπαρξης,** αφομοιώνοντας και αυτή τη μορφή. Αντιλαμβάνεσαι με δέος ότι η Διδασκαλία που μέχρι σήμερα ενστερνίζεσαι και ακολουθείς είναι τόσο Άπειρη, που λίγο έχεις κατορθώσει να αφομοιώσεις και εντός Της να αφομοιωθείς. Βρίσκεσαι γυμνός, αντικρίζοντας από μία άλλη οπτική γωνία τα καλύμματα - στρώματά σου, που κάλυψαν την Ουσία σου, σαν ράκη τετριμμένα και θνησιγενή να κείτονται σαν θλιβερός όγκος παλαιών ρούχων πέριξ των ποδών, της συνείδησής σου, της Ουσίας σου.

Ποιος Είμαι; Αναλογίζεσαι και αναφωνείς. Ποιος Είμαι, Πατέρα Θεέ μου και Διδάσκαλε της Μίας και Απολύτου Αρχής; Αισθάνεσαι την Ολότητα του Εαυτού σου, την Ουσία σου εγκλωβισμένη να πάλλεται να ελευθερωθεί μέσα στα τμήματά σου της μορφής. Αισθάνεσαι τον Παλμό της ΄Υπαρξης μέσα στην κάθε καρδιά, στην κάθε ψυχή, να αγωνίζεται να βρει το Δρόμο της Ελευθερίας, της Εκδήλωσης της Ουσίας, ν’ αναζητά να οδηγηθεί. Έντρομος ακούς την Απειρότητα της Ουσίας σου να σου μιλά: «Σε οδήγησα, Εαυτέ μου, έως εδώ· τώρα **οφείλεις εσύ να διδάξεις ομοίως, να οδηγήσεις και να αφομοιώσεις εναγκαλιζόμενος την εκδήλωση της κάθε μορφής».**

Αντιλαμβάνεσαι την ευθύνη του οδηγού της ψυχής, αντιλαμβάνεσαι όμως για πρώτη φορά κάτι πιο ουσιαστικό, Άπειρο, απροσμέτρητο, ακατανόητο, αχανές, να τυλίγει, μα και παλλόμενο να επεκτείνεται αενάως πέρα από τα όρια της νόησης, πέρα από πάσης μορφής περιοριστικές δεσμεύσεις που εκ της νοητικής διεργασίας τείνει να προβληθεί. Νιώθεις κάθε ατομικότητα, κάθε μόριο της ύπαρξής σου να χάνεται και να ενώνεται μ’ έναν άλλο παλμό, τον Παλμό της Θείας

Ουσίας, τον Θείο Παλμό της Ζωής. Η Απειρότητα αυτής της αίσθησης σε συγκλονίζει αυθόρμητα και, πριν προφτάσεις να σκεφθείς, αναφωνείς: «Διδάσκαλε Χριστέ, μη με εγκαταλείπεις». Η περιδίνηση του Λόγου, η ταχύτητα της Ροής δεν σου επιτρέπουν πλέον να παραμείνεις στο στάδιο της αναμονής. Αντιλαμβάνεσαι πλέον, αισθάνεσαι, με όλο σου το «Είναι» ακούς και κατανοείς **ότι το μόνο που έχεις να κάνεις είναι με εμπιστοσύνη να αφεθείς μέσα σ' αυτήν την Ασύλληπτη, Απροσμέτρητη περιδίνηση.** Γιατί η ταχύτητα αυτής της αίσθησης της Ροής είναι υπεράνω της ταχύτητας της σκέψης, είναι η Θεία Παλμοδόνηση της Τριαδικής Θεότητας.

«Δάσκαλε Πατέρα μου», αισθάνεσαι το Είναι σου και αναφωνείς: «Αν είναι Άπειρος ο Άνθρωπος, όπως με δίδαξες, πόσο Άπειρος των Απείρων Είσαι Εσύ»;

Αφέσου να νιώσεις και τότε θα εννοήσεις και θ' αντιληφθείς.

Δάσκαλε Ιωάννη, είσαι η Ουσία της Υπερούσιας Θείας Ουσίας της Αρχής πάσης Ύπαρξης και Ζωής. Δάσκαλε Ιωάννη, Άνθρωπε ανυψούμενε, Είσαι ο Παλμός της Ουσίας και δεν φέρεις πλέον μορφή. Πατέρας σημαίνει «Είναι», αυτή η Θεία Ουσία, και ο Άνθρωπος η εκδήλωση, η εκπόρευση, η εμφάνιση αυτής της Ουσίας. Εσύ είσαι, Άνθρωπε, ο Παλμός, ο σφυγμός και η κίνηση της ακινήτου Ροής. Εσύ είσαι ο Άνθρωπος, ο Ιωάννης, ο Υιός της Υπακοής, ο εκφραστής διά του παλμού της Φωνής Σου της Θείας Ουδετερότητας, της Ανεκδήλωτης Πύρινης Ροής. Αντίκρισε με θάρρος, τόλμη και παρρησία τον αναγεννηθέντα εαυτό σου, Άνθρωπε Ιωάννη της Νέας Εποχής, όρθωσε το ανάστημά σου και αναφώνησε με σθένος στα τμήματα του Εαυτού σου πάσης μορφής: Ναι! **Είμαι ο Άνθρωπος, ο Υιός του Θεού, ο συντελεστής, ο καταλύτης, ο αγωγός της Θείας Βουλής, ο αλιεύς της Ύπαρξης και ο Δάσκαλος ο αναθεωρών εκ βάθρων τους περιορισμούς της ανθρώπινης αντίληψης, ο Νέος Εκπαιδευτής της Ψυχής.**

Δονείσαι σύγκορμος, Αγαπημένε Εαυτέ, διότι δεν γνώριζες τη Δόνηση της Ψυχής, δεν γνώριζες τον καλυμμένο Παλμό της Ουσίας σου, της Ψυχής. Ξέρεις τι σημαίνει Ουσία; Σημαίνει απελευθέρωση του Παλμού της Ψυχής, σημαίνει να εναγκαλίζεσαι κάθε άποψη, κάθε ατέλεια, κάθε άρνηση της μορφής, να την αφαρπάζεις, να την μετουσιώνεις **και να την αναβιβάζεις στο ύψος της Αγάπης, στο ύψος της Τελειότητας, στο ύψος που βρίσκεσαι, στο ύψος της Αστειρεύτου Πηγής.** Απορείς, Δάσκαλε Ιωάννη; Δεν αντελήφθης ακόμη ότι, από τη στιγμή που άρχισες με την Ουσία σου και την Υπερτέλεια Σοφία Της να συνομιλείς, στο σημείο αυτό της διδαχής σου το Είναι σου καθίσταται Κοινωνός της Θέωσης, Κοινωνός της Αιώνιας Ζωής;

Τι είναι η Θέωση, Ιωάννη, παρεκτός η απελευθέρωση της Δόνησης της Αγάπης, της Δύναμης της Ψυχής; Τι θεωρείς ότι είναι η Χριστοποίησή σου, Δάσκαλε Ιωάννη; Είναι η ολοκληρωτική αποδέσμευση, η απελευθέρωση της Πνοής σου, της Ψυχής σου, ο πλήρης εξαγνισμός και η ολοκληρωτική κάθαρση αυτής. Είναι το άνθος της Ζωής του κέντρου της

καρδιάς σου, που άνοιξε διάπλατα τα πέταλα διασπώντας το κέλυφος των περιορισμών, της δήθεν ανθρώπινης ατέλειας. Είναι ο παλμός της Πύρινης Φωνής που σου φωνάζει πως, Ναι! Είσαι Τέλειος, όπως ο Απαρχής Ουράνιος Πατήρ.

Αδυνατείς να το πιστέψεις, Ιωάννη; Αυτή όμως είναι τοποθέτηση του νου σου της παρελθούσης διά τον άνθρωπο εποχής. **Είναι νοητική τοποθέτηση που ανήκει σε άλλες ταχύτητες** και όχι στην Ταχύτητα της Πύρινης αδιάκοπης Ροής. Προς τι διστάζεις, Ιωάννη; Δεν κατανόησες ακόμη ότι τη Νέα αυτή Περίοδο οφείλεις ολοκληρωτικά να αφεθείς άνευ αντιρρήσεως και από τη Θεία - Ουσία σου να καθοδηγηθείς; Ακούς τη Φωνή Της μέσα στο «είναι» σου και στην καρδιά σου και ζητάς τη μορφοποίησή Της για να κατανοήσεις, να πιστέψεις, να αφεθείς;

Ιωάννη, Ιωάννη Δάσκαλε του Ενός Εαυτού, το Φως δύναται να λάβει μορφή, μα το Ίδιο το Φως, το Πυρ έχει μορφή; Το νέο στάδιο που εισήλθες, το στάδιο της Χριστοποίησης, σημαίνει ολική διάνοιξη των κέντρων της νόησης, σημαίνει κατ' επέκταση **ενεργειακή διάνοιξη των αγωγών ροής στην Ολότητα του Όντος.** Η αναστάτωση και η ταραχή που αντιλαμβάνεσαι εντός σου και γύρω σου είναι η αναστάτωση της ψυχής που έρχεται σε επαφή με τη Μητέρα - Ψυχή - Ουσία της. Η έκπληξη και η αναντίρρητη σιωπή σου, Ιωάννη, σαν κατάφαση καταγράφεται, ανοίγοντας δι' αυτής της τοποθέτησής σου το Δρόμο για να συνεχίσει η Θεία Ουσία σου, η Υπέρτατη Ψυχή να σε διδάσκει και να σε νουθετεί.

Ο Διδάσκαλος της Μορφής είναι ο Υπέρτατος, και ο Ίδιος ο Διδάσκαλος ο Άμορφος, η Φωνή της Υπερούσιας Αγάπης της Ψυχής. Ο Διδάσκαλος είναι η μορφοποίηση της Υψίσυχνης και Υπερούσιας Θείας Ενέργειας, η Θεία Ουσία της μορφοποιούμενης Άμορφης Αρχής. Τα ψυχικά σου κάτοπτρα είναι πλημμυρισμένα από τη Θεία Μορφή, όμως ο Ίδιος σε ωθεί πέρα από αυτή την έννοια, σε ωθεί να απεγκλωβιστείς από τη Μορφή, για να δυνηθείς να εισέλθεις στην καρδιά της Απειρότητάς Του, στον Πυρήνα Του και εκ του Αμόρφου να διδαχθείς.

Ιωάννη, κατανοείς το μέγεθος της προσφοράς αυτής; Κατανοείς ότι ωθεί το «Είναι» σου να διανοιχθεί και να φέρει σε εκδήλωση την Ουσία σου, που είναι Ουσία Του, που είναι σε πύκνωση κραδασμών η Θεία Υπερούσια Πατρική Τριαδική Θεότητα σε Μορφή; Κατανοείς, λοιπόν, τι σημαίνει σε Παγκόσμιο και Πανανθρώπινο επίπεδο η ενεργοποίηση της Θείας Ουσίας; Σημαίνει Πανσυμπαντική αναδόμηση και αναταραχή, σημαίνει πως σε διδάσκει, το υλικό κοσμικό φρόνημα της πεπερασμένης μορφής να το προσπεράσεις συνειδητά, για να δυνηθείς να εισέλθεις και να εμφανίσεις, φέροντας στην επιφάνεια, τα κεκρυμμένα της Θείας Γνώσης, της Ψυχής. Στο κέντρο της Ύπαρξής σου, Εκείνη η Θεία Ψυχή σε δονεί και σου φωνάζει, ενδύοντάς σε με την Αγάπη, την Τρυφερότητα, τη Δύναμη, την Καλοσύνη, την Προσφορά, τη Διδαχή.

Απειρόκαλλη, Αγαπημένη Ουσία μου, Θεία Υπερτέλεια Ψυχή, Πάνσοφη Θεία Μορφή της Δεύτερης Παρουσίας μέσα στη Γη, στην ύλη, στους περιορισμούς, στην ανθρώπινη αδιαλλαξία, πώς να σε ευχαριστήσει ο Ανερχόμενος Άνθρωπος, που προόρισες τα Ρήματα της Σοφίας Σου να διαλαλήσει και να διδάξει στους Αδελφούς Χριστούς στη γη; Η Θεία Ουσία Σου, η Ζωοδόχος και πληρούσα τα Σύμπαντα Αγάπη Σου, τον άνθρωπο ας οδηγεί. Ας είσαι ευλογημένος εις τους αιώνες, αδελφέ Δάσκαλε Ιωάννη, εξελισσόμενε Άνθρωπε Οδηγέ, Ηγέτη της Αγάπης και Κοσμικέ Καθοδηγητή. Επίτρεψε στο «Είναι» το Άμορφο, ως φόρο τιμής να απονείμει σε Εσέ το Υπέρτατο Δώρο της Ύπαρξης, τον Παλμό και τη Δόνηση της Θείας Αγάπης, τον Θείο Παλμό της Ζωής. Η Ευλογία της Απείρου Τριαδικής Θεότητας ας γίνει ο κτύπος και ο αναγεννητής τής κάθε ψυχής.

Ο Παλμός της Ουσίας του Όντος σού προσφέρεται, Δάσκαλε της Αγάπης, Δάσκαλε της Ζωής. Ιδού ο Ανελθών Άνθρωπος, την ύλη του, τη ζωή του αφιερώνει στο Πανανθρώπινο Έργο της Ανάστασης της Ψυχής. Δέξου, άνθρωπε, το υπέρτατο Δώρο, το συντονισμό του «Είναι» σου με τον Παλμό τού «Εγώ Ειμί». Αφουγκράσου το «Είναι» σου, όταν ο «Εγώ Ειμί» ομιλεί, και άφησε Εκείνη, την Ψυχή Του, τη δική σου Ψυχή να ομιλήσει και να εκδηλωθεί, γιατί ο Διδάσκαλος που σε διδάσκει είναι η Ουσία που δονεί το «Είναι», τους Κόσμους και τα Σύμπαντα, που σε πύκνωση είναι η Μορφή Του, η μορφή σου, η κάθε μορφή.

Αυτή η Αστάθμητη Ουσία ή Μορφή, που όταν βλέπει τις προσπάθειες, τον ασίγαστο πόθο σου και τον διακαή σου αγώνα, χαίρεται και ομοίως σε χαροποιεί, μα όταν θλίβεται, πονά και δακρύζει, είναι γιατί ακόμη δεν κατανόησε ο άνθρωπος ότι στη Μορφή Εκείνου αποτυπώνεται η ανθρώπινη αχαριστία, η έλλειψη ενότητας, κατανόησης αλλήλων και στοργής.

Εάν αναρωτάσαι, άνθρωπε, γιατί Εκείνος πονά, αναρωτήσου πού έκανες λάθος, πού παρανόησες, σε ποιο σημείο της εκδήλωσής σου δεν ήσουν συγκροτημένος, συγκεντρωμένος, δεν είχες συνοχή, δεν ήσουν σε διαρκή εντατική ένωση με την Ουσία σου, με την εσωτερική φωνή, και **τότε θα καταλάβεις τον αγώνα του Ανθρώπου που θυσιάζεται, για να χαμηλώσεις το εγώ σου και ν' ανυψωθεί ο Αληθινός Εαυτός σου, η Ουσία σου,** ώστε να καταστούν οι παλμοί σου Ένας Παλμός, ο Παλμός της Ασίγαστης και Αστείρευτης Ενεργειακής Ροής.

Αντιλαμβάνεσαι λοιπόν, Ιωάννη, Αδελφέ Δάσκαλε της Ουσίας, τον τεράστιο αγώνα σου να απεγκλωβιστείς από την ύστατη τροχοπέδη, τον περιορισμό της Μορφής; Ναι, τον αντιλαμβάνεσαι, **και τώρα κατανοείς πόσο δύσκολο είναι να μεταμορφώσεις τον άνθρωπο, να τον οδηγήσεις στη Χριστοποίηση, και αυτός προσφερόμενος με τη σειρά του να Θεωθεί.** Γιατί Χριστοποιούμενος Άνθρωπος σημαίνει Χριστός, δηλαδή Άνθρωπος χωρίς ουδεμία συγκεκριμένη μορφή, **σημαίνει Ουσία προσφερόμενη, θυσιαζόμενη αγόγγυστα και με Θεία υπομονή, με στήριγμα την Πίστη ότι τα πάντα μεταβάλλονται παρεκτός της**

Μίας Αρχής, όπου τα πάντα άχρονα θα επιστρέψουν.

Δύνασαι σ’ αυτή τη ζωή σου, άνθρωπε, να Χριστοποιηθείς, αρκεί να καταλάβεις ότι κάθε άποψή σου που δεν πηγάζει απ’ το «Είναι» σου, την καρδιά και την ψυχή σου, θα είναι ατελής. Μάθε λοιπόν, πριν εκδηλώσεις τη γνώμη σου, Αυτήν να ρωτάς: «Τι θέλεις, καρδιά μου, τι θέλεις, Ψυχή»; Σ’ αυτήν να αποτείνεσαι, και τότε θα εννοήσεις ότι παρακούοντας και παρακάμπτοντας Εκείνη, **συνεχώς θα ανακυκλώνεσαι στην παρανόηση και παρεξήγηση της μερικότητας και της ατέλειας της γνώμης της μορφής, της συγκρουόμενης προσωπικότητας, του εγώ της ανθρώπινης μορφής.** Άφησε την καρδιά σου, την Ουσία σου να εκδηλωθεί, και τότε θα αντικρίσεις στα έκπληκτα μάτια των αδελφών σου πώς μεταλλάσσεται το σχήμα, το πλαίσιο της μορφής, θα δεις τον Παλμό Της να διαχέεται, να αφαρπάζει και να καθηλώνει μπροστά στη Δύναμη της Αγάπης την κάθε διάθεση για αντίρρηση, για αντιπαράθεση, για σύγκρουση, για ανυπακοή. **Θα δεχθείς όλα τα ραπίσματα της περιορισμένης ανθρώπινης αντίληψης,** μα εσύ, αγαπημένε, ταυτισμένος με το Θείο «Είναι» σου αέναα θα διαχέεις την κατανόηση, το Έλεος και θα ιαίνεις κάθε άστοχης λέξης το εντύπωμα της φοβισμένης από άγνοια αδελφής ψυχής. Γιατί φοβάται ο άνθρωπος την εξελθούσα Δύναμη της Αγάπης της Ψυχής, φοβάται μην πονέσει και δεν αντιλαμβάνεται ότι, όταν **κλείνεται, απομονώνεται και απομακρύνεται,** τότε διπλά και πολλαπλά πονάει, γιατί αποκόπτεται απ’ την τροφοδοσία της Αγάπης της Υπερούσιας Ουσίας της Μίας Μητέρας Ψυχής.

Ας είναι ευλογημένος ο νους του ανθρώπου που με ταχύτητα μετατοπιζόμενος θα συντονίζεται άμεσα με την αενάως διαχεόμενη Αγάπη της Θείας Πηγής, της Ροής που συνέχει τους Κόσμους και τα Σύμπαντα του Ανθρώπου.

Ας είναι ευλογημένος ο νους σου, Άνθρωπε Ιωάννη, διότι κατάστησες αυτόν Ναόν της Ψυχής.

Ας είναι ευλογημένος ο αγώνας Σου, Διδάσκαλε της Ουσίας. Ο Ανυψούμενος Άνθρωπος Αενάως θα Σε υμνεί.

Ας είναι ευλογημένη η γη που περπάτησες, κι αυτή η Ευλογία ας καλύψει τον Άνθρωπο Ολότητα εφ’ απάσης της Δημιουργίας, της Ύπαρξης και της Μορφής.

Η Ευλογία της αναστηθείσης και αναληφθείσης Ψυχής, διά της Ανυπερβλήτου Αγάπης Της, εις την Αιώνιον υπηρεσίαν Σου.